חכו ממתקים וכולו מחמדים

"בשורות אלו הלקוחות מהספרים הק' "נתיבות שלום" ו"דרכי נעם" מתוארת להפליא דמותו האצילית של יקירנו החסיד המנוח רבי יעקב אהרן לנדוי זללה"ה, ואילו הוא בעצמו שימש פירוש חי לדברים, בבחינת כזה ראה וקדש. מסכת המדות שמעולם לא ירדה משולחן הזהב של הנתיבות שלום, לבשה דמות וצלם בנתיב חייו של תלמידו חביבו ר' יעקב אהרן. הפוך בה והפוך בה ותמצא מה רב טוב שהיה צפון בר' יעקב אהרן ז"ל, עד שהיה "תלמיד מובהק" לכ"ק אדמו"ר זי"ע בנתיבי טהרת המדות. והיה ר' יעקב אהרן גאון מופלג במסכתא זו, כל רז לא אניס ליה, חריף ובקי טובא בסוגיות המסכת, וחידושים מופלאים היה מחדש בה כמעיין המתגבר וכנהר שאינו פוסק"

ר' יעקב אהרן לנדוי זללה"ה, מחשובי ומיוחדי סופרי 'המודיע', שזה עתה הסתלק מעמנו בדמי ימיו היה גדול יותר מתארי הכבוד הנדושים בהם מבקשים ומתקשים לדמותו ולכנותו בימים האחרונים.

אליבא דאמת, אם היתה ניתנת הרשות משמיטים היינו משמו הנלבב יעקב אהרן אף את התואר הצנוע ר' שמשום מה החל דבק בו לאחר פטי-רתו ושלא בטובתו. יקירנו ודודנו ר' יעקב אהרן קיים בנפשו מקרא שכתוב "בתוך עמי אנכי יושבת" כפשוטו ממש. כלל וכלל לא בעא להתפרש בלחודוי ולאפקא גרמיה מסגיאין. הוא היה איש רעים במלוא מובן המלה. נטול רצון לזהות אישית. חסר שאיפה להגדרה עצמית. הוא טבל כסדר ב"מקוה ישראל" [כמ"ש בספה"ק בית אברהם פרשת ויקהל, ע"ש] בהתב-טלות מוחלטת וללא חציצה כלשהי. הוא בכלל לא היה "הוא". כל כולו היה בשביל הזולת. למען אחיו ורעיו ולמען יהודים באשר הם יהודים. אשר על כן כתר שמו הטוב יעקב אהרן עולה על כולנה. תארי כבוד אך למותר. וכל המוסיף גורע.

• • •

לקהל קוראי "המודיע" מוכר היה ר' יעקב אהרן בעיקר מפי כתבו, דהיינו, דרך מאמריו הנודעים לשם ולתהלה, אותם פרסם בתוספת התורנית במשך כעשרים שנה (מאז פטירת אביו — זקננו וראש משפחתנו הבלתי נשכח — הגאון רבי בצלאל זללה"ה). ראויים הם מאמריו להערכה בפני עצמה, ברם, למרות רוב הכמות ורוב האיכות האצורים בהם, יש לדעת שהם המה תפסו מקום משני בלבד בעולמו הרוחני העשיר מתוכן של יקירנו ז"ל.

בחוג המשפחה, בקהל חסידים דסלונים ובקרב שאר מכריו הרבים והמגוונים, הוכר ר' יעקב אהרן בעיקר בזכות פיו ולבו שהיו שווים לטובה ומשועבדים כליל לטובת הזולת. מפיו ולאו דווקא מפי כתבו. כי לב טהור היה לו לר' יעקב אהרן ורוח נכון נשבה בהבל פיו. שפתותיו שושנים נוטפות מור עובר. חכו ממתקים וכולו מחמדים זה דודי וזה רעי.

בשירת חייו של ר' יעקב אהרן השתקפה בבואה מאותם "אנשי בדוחי", אודותיהם מסופר במסכת תענית, כי אליהו הנביא זכור לטוב הצביע והעיד עליהם בפני רבי ברוקא חוזאה שהם מבני עולם הבא. לשאלתו של רבי ברוקא, מה מעשיהם, השיבוהו: "אנשי בדוחי אנן, מבדחינן עציבי". ובחון לשון הזהב של רש"י שפירש "שמחים ומשמחים בני אדם". גם שמחים בעצמם וגם יחד משמחים אחרים. וטובים השנים בהדי הדדי. וכמה נאים הדברים לר' יעקב אהרן ז"ל שהיה שמח בעצמו — למרות כל התלאה שידע והייסורים בהם היה מלופף במשך שנים ארוכות — ולא פסק חוכא מפומיה, ועוד זאת שהוסיף ושימח עציבי, וכמו שעמד על כך ראש הישיבה שליט"א במילי דהספידא שנשא.

הוא ז"ל היה גם שר המשקים לאלו המשקים חלב ואלוף לראשם של גומלי החסד בגופם. אף מעשי חסד מופלאים ביותר קיים בגופו המדוכא והחבול ביסורים, בשבתו בביתו ובלכתו בדרך, בשכבו ובקומו, בכל עת ובכל שעה. אכן עיקר חילו היה דווקא בהלבנת שינ-יים ובאופני הפיוס לעני וגם לעשיר, לקשה היום וגם לבעל הון, לבחור נושר המאבד את שאריות הקשר עם מקורות הקדושה ר"ל וגם לעלם חמודות השוקד על תלמודו, לאיש שיבה וגם לתינוקות של בית רבן, ללוקה בשכלו וגם לחכם מחוכם, לאבל וגם לחתן, לחולה וגם לבריא אולם, למעוכב שידוך וגם לארוס, ליושב הארץ וגם לדר במדינת הים, וגם — ואולי בעיקר — לאלו שאין להעלות על הדעת כי אפשר ואף ראוי וגם חובה למצוא מסילות לליבם. את אשר ישנו פה ואת אשר איננו פה נשא ר' יעקב אהרן על לוח לבו והיטיב לבטא בשפתיו את אשר אבו לשמוע. ובדבר הזה לא נמצא לו אח ורע בחיי חיותו. ובפטירתו לחיים העולם הבא לא הותיר אחריו לא כמותו ולא בדומה לו.

בסיעתא דשמיא הוא חונן בערנות בלתי מצויה לצרכי הזולת. מדת הזכרון הפנומנאלית שהתברך גם בה הכפילה ושילשה את רגישותו לפרטים הקטנים והשוליים לכאורה בחיי סביבתו. לא פלא שרבים וטובים מעידים נאמנה כי מפיו הם חיים וממוצא פיו קיבלו רוח חיים. דיבורו המלטף היה צרי ומרפא לנפשות כאובות. שמחתו בשמחת הזולת הגדילה והעצימה את שמחתם של בעלי השמחה עצמם. צאו וראו מה הבריות אומרות עליו. אלפי [!] סיפורים ואפיזודות על טוב לבו ומתק שפתיו צפים ומהדהדים עתה בחללה של סלונים ובפיפיות חוג מכריו ומעריציו. הוא היה נח לבריות ונח למקום. אהוב למטה ונחמד למעלה. בפה מלא יש לקרוא עליו מקרא שכתוב "יפיפית מבני אדם הוצק חן בשפתותיך".

הנמצא כזה איש אשר רוח בו?

• • •

התבוננות מעמיקה בטהרת מדותיו המופלאות של ר' יעקב אהרן ז"ל, מחזירה אותנו ישר אל היכלו כולו אומר כבוד של אבינו רוענו כ"ק אדמו"ר זי"ע בעל "נתיבות שלום", אליו היה ר' יעקב אהרן ז"ל מקושר בעבותות של אהבה ונפשו

"ובראו בו בריות טובות...להנות בהם בני אדם". החסיד רבי יעקב אהרן ע"ה ניצב לימין רבו אדמו"ר הנתיבות שלום זי"ע במעמד ברכת האילנות

קשורה בנפשו, וממנו זי"ע קנה את אורחות חייו.

בהיכל נתיבות שלום מקום בראש התבצר לטהרת המדות. אדמו"ר זי"ע היה אומר וחוזר ואומר: "מדות מעל הכל". הוא זי"ע היה משריש באנשיו את עבודת המדות תמידין כסדרן ומוספין כהלכתן, והדברים עתיקין. והנה, הצצה בצלם דמות תבניתו של בעל המדות הטובות, כפי אשר שרטט כ"ק רבינו זי"ע בספרו "נתיבות שלום", מגלה את סודו של תלמידו החביב ר' יעקב אהרן ז"ל. הנה לשון קדשו:

"האדם שהוא מסטרא דימינא, רואה מגמתו מטרתו ושאיפותיו להיות איש החסד והאהבה. עושה כל המאמצים לאהוב את כל אחד בלבו. מחפש תמיד לעזור לכ"א במחשבה דיבור ומעשה. מעורר במחשבתו אהבה. מלטף במבטו את כל מי שבא אתו במגע ונמצא בחב-רתו. וכל דיבור שמוציא מפיו הוא כצרי מרפא וכרטיה על לב שומע. כל מחשבתו איך ובמה יוכל לעזור לזולת. תמיד יהיה נוח ורך. וגם במקום שצריך להיות נוקשה, יוותר על כך. הוא רואה בכל רק את הצד החיובי, תמיד מלא תקוה שיהיה טוב, כי הרי הקב"ה אוהב אותו, ולא יתכן שיעשה עמו רע. אוהב את המקום ואוהב את הבריות. אינו מתרגז לא על אחרים ולא על עצמו. וחייו מלאי טעם ותוכן לעצמו ולכל הסובב אותו, ואך טוב וחסד ירדפוהו. כל מהותו רק טוב כל היום. הוא אוהב הכל, ותמיד רואה בכל אחד את צד הטוב. אדם כזה זוכה שרוח הבריות נוחה הימנו, ורוח המקום נוחה הימנו, אשרי לו" (נתיבות

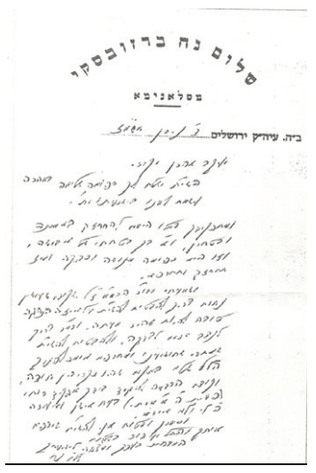

"נפשו קשורה בנפשו". מכתב קדש בכתי"ק של אדמו"ר זי"ע בעל נתיבות שלום אל תלמידו החביב רבי יעקב אהרן זללה"ה

תשומת לבו, כי אוהב הוא כל אחד מישראל כגופו. במציאותו ונוכחותו תורם הוא מרוחו הטובה על כל הנמצאים, ואוירה של אהבה ואחוה משרה סביבותיו, והרגשה טובה לכל הבאים במגע אתו, ודומה כי בכל מהותו לא נברא אלא לעזור לזולת" (שם, מאמר כי אמרתי עולם חסד יבנה).

בשורות אלו הלקוחות מהספר הק' "נתיבות שלום" מתוארת להפליא דמותו האצילית של יקירנו החסיד המנוח ר' יעקב אהרן זללה"ה, ואילו הוא בעצמו שימש פירוש חי לדברים, בבחינת כזה ראה וקדש. מסכת המדות שמעולם

ר' יעקב אהרן עם אדמו"ר זצוק"ל בדרכו למעמד הנחת אבן־הפינה

שלום, נתיבי טהרת המדות, מאמר ובחרת בחיים).

וכדרכם של דברי תורה, דברי מרן זי"ע עשירים במקום אחר, וכלשונו עוד: **"איש החסד האמיתי מרגיש את הזולת ונותן לשני את כל לבו. בין כשחברו נאנק ביסוריו ורוחו מתמוטטת בקרבו, מקיים בו עמו אנכי בצרה, ועל ידי זה מעודדו ומפיח בו רוח של תקוה. ובין בשעות של שמחה, שותף אמיתי הוא לו. איש החסד משפיע על כל הבאים במחיצתו, הוא נותן לזולת כל**

לא ירדה משולחן הזהב של הנתיבות שלום, לבשה גיד ועצם וקרמה, דמות וצלם ורקמה, בנתיב חייו של תלמידו חביבו ר' יעקב אהרן. הפוך בה והפוך בה ותמצא מה רב טוב שהיה צפון בר' יעקב אהרן ז"ל. והיה ר' יעקב אהרן גאון מופלג במסכתא זו, כל רז לא אניס ליה, חריף ובקי טובא בסוגיות המסכת, וחידושים מופלאים היה מחדש בה כמעיין המתגבר וכנהר שאינו פוסק.

לגיונות של תלמידים העמיד אדמו"ר זי"ע והמובחרים שבהם היו לתלמידיו המובהקים. יש בעלי תריסין שזכו להיות תלמידים מובהקים בנתיבי התורה, יש בעלי עבודה שהיו לתלמידיו המובהקים בנתיבי עבודת ה', יש מופלגים בחס-ידות שזכו להיות תלמידים מובהקים בנתיבי חסידות, ויש גם יש את יקירנו החסיד ר' יעקב אהרן לנדוי ז"ל אשר בנתיבי טהרת המדות זכה הוא להיות תלמיד מובהק של רבנו הנתיבות שלום זי"ע, בבחינת הרב הנותן רוחא גו תלמידיה. אשריו בעולם הזה וטוב לו לעולם הבא.

• • •

ואם יש את נפשך לאמוד את תרומתו האדירה והמכרעת של ר' יעקב אהרן ז"ל להשבחת האקלים החברתי של הקאָמפאניע, כלך אצל ספרו של כ"ק אדמו"ר שליט"א, ואתה תחזה מדבריו כי במציאותו ובמדותיו הנעלות זיכה ר' יעקב אהרן את קהלא קדישא הדין ב"גו עדן עלי אדמות" — כלשון מרן שליט"א.

בספרו הק' דרכי נעם בעבודת ה' (ח"ב עמוד קנג — וכאן המקום להעלות על הנס את חלקו של ר' יעקב אהרן ז"ל בהפצת המעיינות פנימה, זכרה לו א' לטובה), מאריך ומרחיב אדמו"ר שליט"א במעלות המדה הזאת שהתברך בה ר' יעקב אהרן ז"ל, תוך התייחסות מיוחדת לגודל השפעה הברוכה בכגון דא, החורגת מתחום היחידים והמעצבת אף את המרחב הציבורי של כלל בני החבורה.

הנה דבריו הקדושים: "יצייר אדם לעצמו איך ייראו חייו באם יקבע לעצמו הרגל, שבכל מקום שהוא מגיע אליו יעצור לרגע של התבוננות ויקבל על עצמו להיות שופע אהבה לכל מי שיפגוש עכשיו. אם זה בדיבור, להיות מפייסו בדב-רים, לנסות לתמוך בו ולעזור לו, או לפחות לומר לו מלה טובה שתתן לו הרגשה טובה. להיות שותף עמו בצער או בשמחה, ולהטות אוזן קשבת לשמוע את מצוקותיו. או אפילו להיות שופע טוב לכל מי שהוא רואה באין אומר ודברים, כמאמר חז"ל טוב המלבין שיניים לחבירו יותר ממשקהו חלב. חיוך בלבד יכול להשפיע ללא גבול, חיוך של טוב לב שמראה לחבירו שהוא שמח בראייתו יש בכוחו לתת הרגשה טובה, הרגשה של חשיבות ותמיכה, שהיא עדיפה ממשקהו חלב. כאשר נותנים לאדם יחס טוב וחמימות, הוא מקבל מזה הרבה יותר הנאה וטובה ושמחה מאשר אם משקהו חלב. וחמימות — הכל עניים אצלה. אין אדם שלא זקוק למלה טובה. אין מי שכל כך טוב לו והוא כ"כ חזק עד שאינו זקוק להשתתפות וחיזוק, ויש לזה השפעה מבורכת על כל אחד. אין עוד דבר שהשפעתו גדולה כל כך כמו רגש וחמימות של אהבה ונדבה, שהלה מרגיש שנהיה לו חם בכל עצמותיו. ומה טוב ומה נעים הוא אדם כזה שהדבר הכי משמח אותו הוא להעניק הרגשה נעימה לסובבים אותו, הרי הוא מקור הברכה לכל הסובבים אותו, והכל שמחים עמו כצאת השמש בגבורתו. וזו צריכה להיות שאיפתו של כל אחד לזכות למדה זו. **וכי ניתן לתאר איך ייראו חיי הציבור כאשר יסתובבו בהם אנשים שמאור פניהם קורן אהבה ונדבה לכל הסובבים אותם, הרי זה יכול להיות גן עדן עלי אדמות".** עד כאן לשון הקודש.

כל אנשי שלומנו מכל אתר ואתר הע"י יעידון יגידון כולם כאחד על ר' יעקב אהרן ע"ה, כי קיים זה מה שכתוב בזה, והודות לרב פעליו זכו לראות עולמם בחייהם. וכד שכיב ר' יעקב אהרן ונתעלה לעלמא טבא עילאה, כיון שהגיעה השעה לחלוק לו את כבודו האחרון, כולם נקבצו ובאו לך, אנ"ש מקרתא דירושלים והיושבים בערי הפרזות, זקנים עם נערים. מסע הלוויה ההמוני כמו הכריז בשער בת רבים: יעקב אהרן הכל קרוביו!

• • •

לא נוכל לשים קנצי למילין בטרם נכתוב בדמע עין, בבבי תרי ותלת, מקול הנהי של משפחות לנדוי־דייטש.

ר' יעקב אהרן דודנו ואהובנו. נזכירה דודיך מיין מישרים אהבנוך. היית לנו בריח תיכון ועמוד תווך. אם את הרחוקים קרבת על אחת כמה וכמה שמקרב היית את קרוביך. מבשרך לא התעלמת. בקשרי המשפחה אותם המשכת לטוות בהתמדה יתירה לא נפקד מקומו של כל ילד ועולל. אל כל אחד ואחד פונה היית ובשמו הטוב אותו ברכת. שמות כל הזאטוטים מבני המשפחה המורחבת היו שגורים על לשונך, וגם לרבות ימי הולדתם ושאר תאריכים ומאורעות משמעותיים במסלול חייהם. מי לא נפקד. כי זכר מעשיהם לפניך בא ואתה דרשת מעשה כולם. ועתה נהפך לאבל מחולנו. צר לנו עליך. נעמת לנו מאוד. נפלאתה אהבתך לנו. עוללים שאלו: איה יעקב אהרן? בחורים תמהו: מה לך פה ומי לך פה כי חצבת לך קבר? זקנים אמרו: פה שהפיק מרגליות ילחך עפר?! חכו ממתקים וכולו מחמדים זה דודי וזה רעי. אוי, ר' יעקב אהרן. דודי צפנתי לך!

שלמה צבי שלומוביץ

הכל יעידון יגידון כולם כאחד על ר' יעקב אהרן ע"ה, כי קיים זה מה שכתוב בזה, והודות לרב פעליו זכו לראות עולמם בחייהם. וכד שכיב ר' יעקב אהרן ונתעלה לעלמא טבא עילאה, כיון שהגיעה השעה לחלוק לו את כבודו האחרון, כולם נקבצו ובאו לך, אנ"ש מקרתא דירושלים והיושבים בערי הפרזות, זקנים עם נערים. מסע הלוויה ההמוני כמו הכריז בשער בת רבים: יעקב אהרן הכל קרוביו!

דמות מופלאה

לזכרו של ידידי הבלתי נשכח הר"ר גבריאל צבי קליין זצ"ל

מאת יואל קלפהולץ

דודי ירד לגנו לרעות בגנים וללקוט שושנים, שושנה פורחת משגשגת ומלבלבת, שושנת ורד המפיצה ריחה לכל סביביה, נקטפה ונלקטה מעמנו בשיא ימי פריחתה.

היד רועדת, העין נוטפת, והלב ממאן ומסרב לכתוב על הר"ר **גבריאל צבי** זצ"ל, כאיש אשר איננו כי לקח אותו אלוקים, מי מילל ומי פילל שבמיטב שנותיו ייסתם עליו הגולל, ויוחק בספר לזכרון, אך זהו רצונו ב"ה ועלינו להצדיק את הדין, כי צדיק ד' בכל דרכיו וחסיד בכל מעשיו, 'הצור תמים פעלו כי כל דרכיו משפט', ובוודאי שאך לטובה הוא כאשר תחזינה עינינו בשוב ד' לציון כאשר יקיצו וירננו שוכני עפר, שישים וארבע שנות חייו הם כסי' מסכתות שבש"ס, עליו אפשר לכתוב מסכתות שלמות, בעבודת ד', במידות שבין אדם לחברו, ובין אדם למקום, בזיכוי הרבים, באהבת הבריות, בנשיאה בעול עם חבירו, בהארת פנים לכל אדם, באמונת בד' באמונת צדיקים, ובפרט בחינוך הבנים, ועוד ועוד, תקצר היריעה מהכיל את מעשיו ופעליו לד' ותורתו, יושב אני ותוהה, מהיכן להתחיל לכתוב ולהקיף ולו במעט את אורחות חייו ואישיותו הדגולה, ומהיכן שרק אתחיל, יהיה קשה מאוד להקיף בשלמות את הליכותיו שהיה בבחינת ה"**תמים תהיה עם ד' אלוקיך**" שהיה משוש חייו כל ימיו, אך מעט מזעיר כטיפה מן הים בראשי פרקים נכתוב כאן, ניתן לתמצת ולתאר עוצמת הכאב בחלל הרב שנפער עם עלותו בסערה השמימה, כי חייב אדם לומר מתי יגיעו מעשי למעשיו בכדי שנוכל ללמוד ממנו את מעשיו שהיו לשם ולתפארת, ובפרט בגמילות חסדים ידו היתה פתוחה לכל, בין בגופו ובין בממונו, שפעמה בעורקיו בחיוך ובזריזות אופיינית, שלא סיפר לאיש, ואף לבני משפחתו הקרובים.

למרות עיתותיו שלא היו פנויות בידו כל עיקר, והיו מנוצלות עד תום בעבודתו התמה בינו לבין קונו, מצא את הזמן בשביל לשמוע, להזדהות ולסייע למצוקתו של הזולת, כל זאת עשה מתוך הצנע לכת, כשהוא בורח מן הכבוד כמטחווי קשת ולא מחזיק טי-בותא לנפשיה, לא איווה לעולם להושיב כסאו בין הרבנים וחשובי אנ"ש, אף לא נתן שיגוננהו בניגוני כבוד כראוי לרום מעמדו וידיעותיו, רבים שהילכו אחר מיטתו היוו עדות ניצחת להכרה הפנימית שפיעמה בלב כולם, כי "יפרח והלך לו איש המידות"!

בפרט לאהבת חברים שלו אין לו אח ורע לכולם לכל הסוגים מגדול ועד קטן, כולם הרגישו שר' גבריאל זצ"ל, הוא דידי נפשם באמת, כולם הרגישו את אותה הרגשה, הרבה אנשים שהיו יותר מהגיל שלו לכולם היה את השפה אתו איך לתת מלת טובה ולרדת ולנגוע בחדרי לבו של כל אחד ואחד לעודדו, הפלא ופלא הוא, איך שירד לעומק לבם של שבורים ונדכאים אנשים מחוסרי בית נטולי משפחה הנדים ונעים מהכא להתם, מקבל כל אדם בסבר פנים יפות, היו לו קשרים עם אנשים רבים, צעירים ומבוגרים, עסקנים ומכירים וכו'.

מידת השמחה שאפיינה אותו, היתה טבועה במידותיו הנאצלות, לא נתקלת אף פעם כשהוא נרגז או כועס ח"ו, היה שמח בחלקו, ותמיד השרה שמחה ורוגע על כל סובביו, היה מקבל כל אחד בסבר פנים יפות ונעימות, כקטן וכגדול, שאהבוהו אהבת נפש, היה אוצר בלום ומעיין המתגבר, זכר הרבה מאוד מסיפורי צדיקים, וכל פעם היה מעלה זכרונו ממעשיהם ודולה ומשקה לאחרים, ולא לחינם כתב בהקדמה של **הספר "מתיקא מדובשא" ואתה הייתה גם מתוק כדבש**, ונוטריקון ש'פתו-תיו ד'יובבות ב'קבר.

מי פילל שכל כך מהר אני יצטרך לכתוב עליך מלשון עבר, מה נאמר ומה נדבר, בכל עת שהיה לך הזדמנות אני זוכר בליל שבת שאנו יושבים בצוותא **בביהכנ"ס מאור חיים ואומרים זמירות ותשבחות בדחילו ורחימו והיית מביא הרבה אמרות מהפרשה מזכרונו של כ"ק האדמו"ר מויזניץ בעל הישועות משה זצוק"ל**. וכן גם זכה להסתופף שיבלחט"א אצל כ"ק אדמו"רים שליט"א, זכורני היטיב ועדיין זכור לרבים, את הימים הטובים ההם שהתקשר לכ"ק האדמו"ר בעל הישועות משה זצוק"ל, שאליו היה קשור בכל נימי לבו ונפשו והתבטלותו כל הימים, פרק מיוחד בחייו היתה לו באמונת הצדיקים וכל פעם היה מעלה בזכרונו ממעשיהם ודולה ומשקה לאחרים, הדרך הזכה שפיעמה בלבו, ללא פקפוק, כשכל דבר הוא שואל ומתייעץ ועושה הכל אשר יורו לו, ולא זז כמלוא נימה מכל הדרכה וענין, כדי להגיע למידותיו הנעלות, סלל לעצמו נתיבים בדרכי התורה והיראה כפי שקיבל באמת ובתמים מרבותיו הק'.

במהותו היה הר"ר גבריאל זצ"ל, מנצל כל דקה בסדר יומו בהשתדלות והקפדה ממש שלא לבזבז זמן לריק, למרות סדר יומו המלא בעיסוקיו הרבים, ובכל בוקר שנים על גבי שנים שהיה לו חברותא בדווקא בב-יתו עם הר"ר שמעון גרוס שליט"א, שהיה דוגמא למופת לבני ביתו כשהילדים קמו בבוקר מה ראו דבר אחד האבא יושב ולומד אך כאשר היה זמנו פנוי מיד הסתכל בספר ולומד.

הר"ר גבריאל זצ"ל, אוי איך נפלו גיבורים, איזה גיבור היית, גיבור בגוף, גיבור בנפש, גיבור באמונה, כשישים וארבע שנה, למעלה משלושים שנה היה עסוק במשימה קדושה, עבור חינוך הילדים ובפרט בביהכנ"ס 'מאור חיים' שהיה הרוח של הקדושה, שלא היה ילד אחד שלא הכירו, הן במישור הגשמי והן במישור הרוחני וכל שאלה וספק היה עונה בשפה ברורה ובנעימה, בשכלו הישר והזך ירד לעומק הפרטים ופרטי הפרטים כשהוא בפועל משנס את מתניו, ולעזור כמה שיותר לזולת, והכל מתוך נדיבות הלב ונפש חפצה, לא רק חסידי ויזניץ שאבו חיות ממנו, בכל מקום שהוא, היה מקרין לזולת את נדיבות הלב.

מעולם לא התרעם על הבר-יות, היה אוהב שלום ורודף שלום בכל מאודו, מעולם לא הוציא מלה רעה על אחרים, ברח ממחלוקת כמו מאש, היה מקבל כל אחד בסבר פנים יפות ונעימות, כקטן כגדול, קיים בכל מאודו את הפסוק "**בכל דרכיך דעהו**" היה טבוע בדמו באמונה היה אומר שכל "**מה דעביד רחמנא לטב עביד**", אמרה שהיתה שגורה על לשונו, ופיו ולבו היו שווים, בכל מהלכי חייו, זכר בדרכי השי"ת ללא פקפוק, אף את פסוקו של נעים זמירות ישראל דוד המלך ע"ה, מי האיש החפץ חיים אוהב ימים לראות טוב, נצור לשונך מרע ושפתיך מדבר מרמה".

ומי ימלל על העבודה בתפילה בבית המדרש מאור חיים הוא היה ארי שבחבורה, היה לי הכבוד שהוא היה שכני הרבה שנים והתפללנו בצוותא, בתפילתו היו מבחינים בלהט המוסתר בפשטות, בתפילתו היה פורץ בבכי בתמידות ועקביות בבואו להתחנן להקב"ה, בנעימות תפלתו בדב-יקות אין קץ כשנפשו יצאה בדברו, ניתן היה לחוש את להט עבודת הקודש של התפילה מעומק הלב בכיסופים וגעגועים ליוצרו ובוראו.

איתא בחז"ל "**טוב שם משמן**" **עליך אפשר לומר** בחיישוב הדעת ובמחשבה תחילה, חכמת אדם תאיר פניו, התקיים בו במוחש, פניו העדינות והאצילות הקרינו קרני הוד של גינוני קדושה, פניו הטהורות זרחו באור עילאי והשפיעו על הכלל שמחה וטוב לבב, כל מעשיו ותהלוכותיו מצאו חן בעיני אנשים ולא היה אחד שיאמר שהנהגתו היא מן השפה ולחוץ וכדומה, כי כולם הכירו ואמרו שעבודתו באה מפנימיות לבבו הטהור והזך.

אצלך היה שבת כל השבוע אתה ינקת את השבת לכל השבוע שבת ר"ת **ש**'תיקה **ב**'שעת **ת**'פילה **והחדרת בילדים בכל שבת שלא לשוחח בשעת התפילה, וקריאת התורה, ע"י חיבה, וסימן יפה לו**, הר"ר גבריאל אתה זכית לעולם שכולו טוב שהלכת לעולם האמת **ביום הפסח שני שסימן לכך פיך היתה פה סח פיך היתה שוחח, רק בקדושה וטהרה, פה סח ר"ת פ'תח ה'בית שהפתח של ביתך היתה רק קדושה ותורה**, כדכתיב בפר' כי תשא לא,י"ז, "וביום השביעי שבת וינפש" מפרש רש"י הק' וינפש כתרגומו, ונח וכל נפש הוא לשון נפש, שמשיב נפשו ונשימתו בהרגיעו מטורח המלאכה, ויהי לפלא שאתה זכית לכך, ולא כל אדם זוכה לכך, וכן אתה מביא בהספר שהוצאת '**מתיקא מדובשא**', כל מלה ומלה שבספר היא '**מתוק כדבש**', וכן כתבת בהקדמה של הספר מתוך תפלת הרה"ק של הנועם אלימלך זצוקו"ל, כדכתיב בפר וישלח בשם הנועם אלימלך זצוקו"ל, "**לשון תפילה דהיינו דביקות כמו נפתולי אלוקים**" וכו', שעל ידי התפילות הזכות והצלולות במחשבות טהורות נתדבק בו יתברך וכך נראה היה, **הר"ר גבריאל זצ"ל**, בשעתו, הוא היה עומד על מקומו בדחילו ורחימו, עיניו עצומות ופניו מרצינות כשחרדת אלוקים נסוכה עליו, נשמתו שערגה ושאפה תמיד לקרבת אלוקים נתנה דרור לתחושת אלו בשעת התפילה ולא פעם ולא פעמיים נראה היה כמרחף בעולמות בהם נתדבקה נפשו באותם רגעים של התייחדותו עם קונו, בבחינת "**נפשי יצאה בדברו**", וכן בכל תפילה, מתעלה היה בעצמו בכוונותיו הטהורות ומקשר מחשבתו אל אביו שבשמים בהתלהבות עצומה ורשפי אש קודש עם "**כל עצמותי תאמרנה**" פשוטו כמשמעו.

אין ספק כי מוקדם עדיין לעמוד על היקפו של חסרון, עדיין הלב מסרב להאמין, והשכל ממאן לקלוט כי אכן הפסדנו את ר' גבריאל בקטיפתו הפתאומית, כידוע דברי חז"ל במדרש דברים רבה, יא, שבשעת הסתלקותו של משה רבינו ע"ה, השמים בוכים ואומרים "אבד חסיד מן הארץ", הארץ בוכה "וישר באדם איץ", ואילו הקב"ה כביכול בוכה, "מי יקום לי עם מרעים", "מי יתי-צב עם פועלי און" חיוכו, ושמחת החיים שמילאה אותו השפיעו על רבים וכן להיות במחיצתו ולשוחח עמו היה כמעיין המתגבר, ספוג באשר ידע וזכר הרבה סיפורי צדיקים סיפר הרבה ממעשי רבותיו הק' זצוק"ל.

כידוע "**על שלושה דברים העולם עומד, תורה, עבודה וגמילות חסדים**", ועל שלשה אלה עמד גם עולמו הפרטי של ר' גבריאל זצ"ל, וכפי שלמותו לפי דרגתו בגודל עמלו בעמוד התורה ובעמוד העבודה זו תפילה, כך גדלה וגבהה קומתו בעמוד החסד כאשר "**החוט המשולש לא במהרה ינתק**", משקל זהב היה לו בפיו, כל מלה והגה שהוציא מפיו, היה בהקדמה של **הספר "מתיקא מדובשא" ואתה הייתה גם מתוק כדבש**, ונוטריקון ש'פתו-תיו ד'יובבות ב'קבר.

מי פילל שכל כך מהר אני יצטרך לכתוב עליך מלשון עבר, מה נאמר ומה נדבר, בכל עת שהיה לך הזדמנות אני זוכר בליל שבת שאנו יושבים בצוותא **בביהכנ"ס מאור חיים ואומרים זמירות ותשבחות בדחילו ורחימו והיית מביא הרבה אמרות מהפרשה מזכרונו של כ"ק האדמו"ר מויזניץ בעל הישועות משה זצוק"ל**. וכן גם זכה להסתופף שיבלחט"א אצל כ"ק אדמו"רים שליט"א, זכורני היטיב ועדיין זכור לרבים, את הימים הטובים ההם שהתקשר לכ"ק האדמו"ר בעל הישועות משה זצוק"ל, שאליו היה קשור בכל נימי לבו ונפשו והתבטלותו כל הימים, פרק מיוחד בחייו היתה לו באמונת הצדיקים וכל פעם היה מעלה בזכרונו ממעשיהם ודולה ומשקה לאחרים, הדרך הזכה שפיעמה בלבו, ללא פקפוק, כשכל דבר הוא שואל ומתייעץ ועושה הכל אשר יורו לו, ולא זז כמלוא נימה מכל הדרכה וענין, כדי להגיע למידותיו הנעלות, סלל לעצמו נתיבים בדרכי התורה והיראה כפי שקיבל באמת ובתמים מרבותיו הק'.

במהותו היה הר"ר גבריאל זצ"ל, מנצל כל דקה בסדר יומו בהשתדלות והקפדה ממש שלא לבזבז זמן לריק, למרות סדר יומו המלא בעיסוקיו הרבים, ובכל בוקר שנים על גבי שנים שהיה לו חברותא בדווקא בב-יתו עם הר"ר שמעון גרוס שליט"א, שהיה דוגמא למופת לבני ביתו כשהילדים קמו בבוקר מה ראו דבר אחד האבא יושב ולומד אך כאשר היה זמנו פנוי מיד הסתכל בספר ולומד.

הר"ר גבריאל זצ"ל, אוי איך נפלו גיבורים, איזה גיבור היית, גיבור בגוף, גיבור בנפש, גיבור באמונה, כשישים וארבע שנה, למעלה משלושים שנה היה עסוק במשימה קדושה, עבור חינוך הילדים ובפרט בביהכנ"ס 'מאור חיים' שהיה הרוח של הקדושה, שלא היה ילד אחד שלא הכירו, הן במישור הגשמי והן במישור הרוחני וכל שאלה וספק היה עונה בשפה ברורה ובנעימה, בשכלו הישר והזך ירד לעומק הפרטים ופרטי הפרטים כשהוא בפועל משנס את מתניו, ולעזור כמה שיותר לזולת, והכל מתוך נדיבות הלב ונפש חפצה, לא רק חסידי ויזניץ שאבו חיות ממנו, בכל מקום שהוא, היה מקרין לזולת את נדיבות הלב.

מעולם לא התרעם על הבר-יות, היה אוהב שלום ורודף שלום בכל מאודו, מעולם לא הוציא מלה רעה על אחרים, ברח ממחלוקת כמו מאש, היה מקבל כל אחד בסבר פנים יפות ונעימות, כקטן כגדול, קיים בכל מאודו את הפסוק "**בכל דרכיך דעהו**" היה טבוע בדמו באמונה היה אומר שכל "**מה דעביד רחמנא לטב עביד**", אמרה שהיתה שגורה על לשונו, ופיו ולבו היו שווים, בכל מהלכי חייו, זכר בדרכי השי"ת ללא פקפוק, אף את פסוקו של נעים זמירות ישראל דוד המלך ע"ה, מי האיש החפץ חיים אוהב ימים לראות טוב, נצור לשונך מרע ושפתיך מדבר מרמה".

ומי ימלל על העבודה בתפילה בבית המדרש מאור חיים הוא היה ארי שבחבורה, היה לי הכבוד שהוא היה שכני הרבה שנים והתפללנו בצוותא, בתפילתו היו מבחינים בלהט המוסתר בפשטות, בתפילתו היה פורץ בבכי בתמידות ועקביות בבואו להתחנן להקב"ה, בנעימות תפלתו בדב-יקות אין קץ כשנפשו יצאה בדברו, ניתן היה לחוש את להט עבודת הקודש של התפילה מעומק הלב בכיסופים וגעגועים ליוצרו ובוראו.

איתא בחז"ל "**טוב שם משמן**" **עליך אפשר לומר** בחיישוב הדעת ובמחשבה תחילה, חכמת אדם תאיר פניו, התקיים בו במוחש, פניו העדינות והאצילות הקרינו קרני הוד של גינוני קדושה, פניו הטהורות זרחו באור עילאי והשפיעו על הכלל שמחה וטוב לבב, כל מעשיו ותהלוכותיו מצאו חן בעיני אנשים ולא היה אחד שיאמר שהנהגתו היא מן השפה ולחוץ וכדומה, כי כולם הכירו ואמרו שעבודתו באה מפנימיות לבבו הטהור והזך.

זריזותו וחריצותו השיאוהו חן, כמו כן, מידת זריזותו וחריצותו שהיתה עד להפליא, שכל מעשיו נעשו בחשק ובתשוקה, אף היא הביאה לו חן בעיני אלוקים ואדם, וגם בזה נמצאו דברים מפורשים בספר דבי רב "נעום אלימלך" פרשת יתרו, על הפסוק "ויסעו מרפידים ויבואו מדבר סיני ויחנו במדבר", שמבאר שם, שעל ידי שישראל מונעים עצמם מרפיון ידים ועצלות מורידים הם בכך שנאה על האומות, סיני מלשון שנאה וגם זוכים שיחול חן גדול על ד